

NUOTYKIŲ VEJAS

CONN
IGGULDEN

TYRŲ
VILKAS

TYTO ALBA

NUOTYKIŲ VĖJAS

CONN
IGGULDEN

TYRŲ
VILKAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Gendrutis Morkūnas ir Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2010

Mongolų imperija valdant Čingišchanui

I

SKYRIUS

Vieną pavasarį vienuolikmetis Temudžinas su keturiais broliais išjojo į stepę palenktyniauti. Jie šuoliavo Deli'un-Boldacho kalno šešėlyje. Vyriausiasis, Bekteris, jojo susikaupęs širma kumele, valdydamas ją patyrusia ranka. Taikydamasis brolių aplenkti, iš paskos šuoliavo Temudžinas. Paskui juos lėkė Chazaras, pašėlusiai plakdamas žirgą – norėjo pasivyti vyresnius brolius. Dešimtmetis Chazaras buvo genties numylėtinis. Jis buvo nerūpestingas, priešingai nei niūrus ir uždaras Bekteris. Šuoliuodamas paskui Bekterio kumelę, keršas Chazaro erzilas prunkštė ir žvengė, keldamas berniukui juoką. Paskui jį lėkė aštuonmetis Kačiunas. Jis neturėjo Chazaro atvirumo, taip patinkančio gentainiams. Kačiunas buvo rimčiausias iš brolių, kartais jis atrodydavo net paslaptingas. Kalbėjo mažai ir nesiskųsdavo, kad ir ką Bekteris jam darė. Su žirgais jis mokėjo elgtis kaip retas. Kitiems jodikams atsipalaidavus, jis netikėtai mesdavosi į priekį ir visus aplenkdamas. Temudžinas per petį žvilgtelėjo į brolių ir pamatė, kaip nepriekaištingai šis sėdi balne. Atrodė visai ramus, tačiau, ne kartą iš jo sulaukęs netikėtumų, Temudžinas nepaliovė jo stebėti.

Atsilikęs nuo kitų mažiausias jauniausiasis brolis gailiai prašė nepalikti. Temugė per daug mėgo malonumus ir buvo tingus – tai buvo aišku ir iš to, kaip jis jojo. Temudžinas šyptelėjo

matydamas, kaip apkūnus berniukas, norėdamas joti greičiau, mosuoja rankomis. Motina nenorėjo, kad jauniausiasis jotų su jais į žygius. Temugė buvo tiek paaugęs, kad neberekėdavo rišti prie balno, bet atsilikęs nuo kitų jojikų bliaudavo. Bekteriui tek-davo jį švelniai padrąsinti.

Jų garsus šūkavimas šviežia žole apaugusiuose tyruose buvo girdėti toli. Jie šuoliavo lyguma ir ant žirgų atrodė tarsi paukš-čiukai. Didžiudamasis tuo, ką jie moka, Jesugėjus kartą pavadi-no juos savo žvirbliais. Temudžinas pasakė Bekteriui, kad jis per storas būti žvirbliu, ir visą naktį turėjo slėptis nuo vyriausiojo brolio rūstybės.

Šiandien visi gentainiai buvo nusiteikę puikiai. Nulijo pava-sario lietūs, upės prisipildė vandens, jos vingiavo lyguma, kuri dar prieš keletą dienų tebuvo išdžiūvęs molis. Kumelės ėmė duoti pieno, visi jį gėrė ir gamino sūrį bei šaltą jogurtą. Negyvuose kal-vų šlaituose rodėsi žalumos lopinėliai. Visi laukė vasaros ir šiltų dienų. Metai turėjo būti derlingi, todėl iki žiemos gentys ruošėsi ne kariauti tarpusavyje, o lenktyniauti ir prekiauti. Jesugėjus nu-rodė: šiemet vilkų šeimos turi nukeliauti daugiau nei tūkstantį mylių ir papildyti savo kaimenes. Žinodami, kad kelionėje pa-matys imtynininkų ir lankininkų, berniukai elgėsi kaip niekada gerai. O lenktynės žirgais kaitino jų aistrą ir žadino vaizduotę. Visi berniukai, išskyrus Bekterį, slapčia prašydavo Hiulanos už-tarti prieš Jesugėjų. Visi norėjo palenktyniauti ilgą nuotolį arba trumpo greitojo jojimo varžybose, išsikrovoti šlovę ir pagarbą.

Kiekvienas žinojo, kad berniukas, grįžęs namo su iškrovotu „Šauniojo raitininko“ arba „Žirgo šeimininko“ vardu, vieną dieną užims tėvo, nebegalinčio prižiūrėti savo gyvulių kaimenių, vietą. Visi, išskyrus gal tik storąjį Temugę, svajojo apie tai. Temudžinas pyko, kad Bekteris manėsi tai būsiąs jis, tarsi metų ar dvejų skir-tumas būtų ką nors reiškęs. Jūdviejų santykiai dar labiau įsitempė

Bekteriui grįžus po sužadėtuvių, vienus metus praleidus kitoje gentyje. Vyresnysis brolis buvo kažkaip nenusakomai paaugęs, ir, nors Temudžinas buvo aukščiausias iš brolių, jis matė, kad Bekteris pasikeitęs ir nebemėgsta, kai su juo juokaujama.

Atrodė, kad iš tikrųjų pasikeitė Temudžinas, o Bekteris tik apsimeta esąs subrendęs. Mąslus berniukas kalbėdavo tik gerai apgalvojęs žodžius, tarsi mintyse pasverdamas kiekvieną sakinį. Temudžinas šaipėsi iš brolio rimtumo, tačiau žiemos mėnesiai slinko vienas po kito ir neatrodė, kad kas nors keistųsi. Kartais Temudžiną dar pralinksmindavo brolio pasipūtimas, tačiau su tuo taikstytis būtų galėjęs tik tada, jeigu jis nebūtų turėjęs teisės paveldėti tėvo palapinių ir kardo.

Temudžinas stebėjo jojantį Bekterį stengdamasis neatsilikti. Diena buvo per graži rūpintis tolimesniais ateitimi, ir Temudžinas ėmė važduotis, kaip jie keturiose, o su Bekteriu net penkiose, per genčių suėjimą susišluoja visus apdovanojimus. Jesugėjus nežinotų, kur dėtis iš pasididžiavimo, o Hiulana visus po vieną apkabintų ir pavadintų savo mažaisiais kariais ir mažaisiais raiteliais. Net šešiametis Temugė galėtų dalyvauti varžybose, nors jam dar pavojinga – gali nukristi nuo žirgo. Temudžinas susiraukė, kai atsukęs per petį Bekteris nužvelgė savo palydą. Kad ir kaip jie gudravo, atėjus pavasariui Jesugėjus dar neleido nė vienam iš jų dalyvauti varžybose.

Hiulana vėl buvo nėščia, jos nėštumas artėjo į pabaigą. Jis buvo sunkus, labai skyrėsi nuo ankstesnių. Dieną pradėdavo ir baigėdavo žiaukčiodama virš kibiro, jos veidą išpildavo raudonos dėmelės. Laukdami, kol Jesugėjus liausis susirūpinęs žingsniuoti aplink gerus, sūnūs elgėsi pavyzdingai. Galų gale chanui įkyrėjo berniukų žvilgsniai ir baimingas tylėjimas, tad pasiuntė juos po

Conn Iggulden (Konas Iguldenas; g. 1971 m.) – britų rašytojas, vienuolikos knygų autorius. „Istorija pilna nuostabiausių pasakojimų“, – sako jis. Ne veltui „Imperatorių“ ir „Užkariautojų“ serijos, skirtos žymiausiems pasaulio istorijos herojams, jau patraukė daugelio šalių skaitytojų dėmesį.

Kaip gimė didieji užkariautojai, palikę kruviną pėdsaką istorijoje?

Conno Igguldeno romaną „Tyrų vilkas“ – krauju ir ugnimi alsuojantis pasakojimas apie Mongolijos stepių siaubą – Čingischaną, jo gimimą, vaikystę ir pirmųjų pergalių skonį.

– Hiulana, jis gimė su mirtimi dešinėje rankoje. Tai – geras ženklas. Jis – chano sūnus, ir visur jį lydės mirtis. Jis bus didis karys.

Ši įtampa ir nuotykių kupina istorija – apie berniuką, kuris buvo priverstas tapti vyru greičiau, nei pats to norėjo, apie žiaurios genties įstatymus, apie ištremtojo kartėlį ir didvyrio triumfą.

Temudžinas reiškia „geležis“. Chano naujagimio sūnaus likimas jau nulemtas: karas, kraujas ir pergalės. Tačiau po tėvo mirties jaunas Temudžinas praranda viską – net savo gentį. Ištremtas ir vienišas, atskirtas nuo genties, jis klajoja atšiauriose Mongolijos stepėse. Tačiau jo mintys didingos: atstumtas, medžiojamas tarsi vilkas, jis svajoja suvienyti savo tautą. Jis taps didžiu kariu. Jis grįš kaip nugalėtojas, ir visi nuolankiai jam paklus. Jis įgis naują vardą, kurį išgirdęs drebės visas pasaulis. Tas vardas – Čingischanas.

– Pasakykit, kad aš esu žaliuojančių platybių chanas, ir jie pažinos mane tuo vardu – Čingis. Taip, pasakykit jiems tai. Pasakykit, kad aš esu Čingis ir kad toli nujosiu.

Pergalingi nuotykiškai prasideda: „Tyrų vilkas“ – pirmasis pasakojimas apie Čingischaną. Laukite tęsinio.

ISBN 978-9986-16-766-2

www.tytoalba.lt